

Антићеви дани 2019.

ликовни програм

КУЛТУРНИ
ЦЕНТАР
НОВОГ
САДА

Ликовни салон
Мали ликовни салон
Клуб „Трибина младих“
11-15. марта 2019.

СВЕ БОЈЕ СВЕТА

Ликовни салон,
13. март 2019.

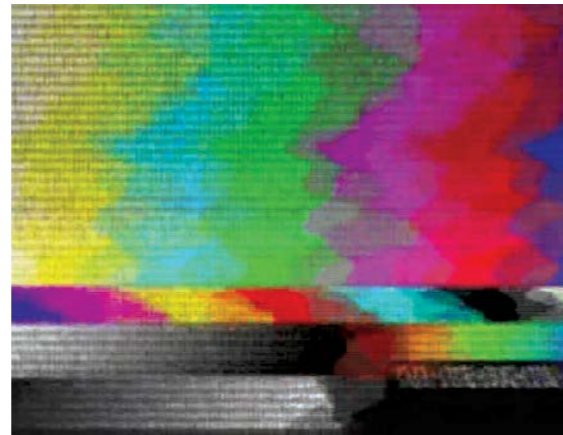
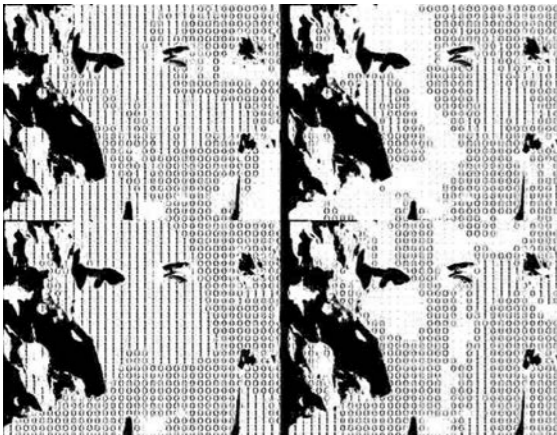
Неодвајајући животни став од уметничког, Мирослав Антић није ограничавао свој креативни импулс само на поље уметности или на једну њену дисциплину. Сва животна сазнања, информације о суштини човековог постојања до којих је свакодневно кроз креативну игру долазио, остале су у његовим уметничким делима, попут порука које и даље предаје онима који желе да их чују и надовежу се на њих својим спознајама. Управо о томе, говорио је у једном телевизијском интервјуу са Мирославом Настасијевићем осамдесетих година прошлог века, а који је 2009. године, у току Уметничке колоније МА, послужио као инспирација позоришном, филмском и телевизијском редитељу Филипу Марковиновићу да направи видео рад. Варирајући бескрајно три реченице из поменутог интервјуа („Ја нисам само ово тело. Ја сам један програм који је дошао нама из давнина, који се кроз цело човечанство продужује и ја сам присутан у том програму. Ја сам у ствари мозак.“), као и неколико визуелних секвенци из других интервјуа, Марковиновић препознаје поруку њему „упућену“ и кроз свој рад се на њу надовезује.

Слике Мирослава Антића са мотивима поља сунцокрета, настале су 1986. године комбинованом

техником на папиру, димензија 100 x 70 cm. Неке од њих остале су недовршене, рељефна структура у облику сунцокрета требало је да послужи као подлога за разливање боја. Светло, тама и дубина простране равнице нису добиле времена да се кроз боје материјализују на свим припремљеним подлогама. Међутим, наглашена гестуалност ових белих рељефа, сама по себи већ захтева слободу израза и позива посматрача, неограничавајући му машту, да сасвим несметано у свом уму домашта започету слику.

Марковиновићев видео рад, и сам углавном монохроматски, пројектован преко белих рељефа сунцокрета, спаја дигиталну слику двадесет првог века са широким сликарским замасима двадесетог и тиме објављује да се идеје могу материјализовати у многим облицима. Спој ове две уметности, два уметника, две генерације и једне идеје, представља не само једну од могућих верзија завршетка недовршених слика, већ управо њихов следећи слој. Тиме заправо и „шарени назив“ ове изложбе, позајмљен из једног од наслова збирке песама „Плави чуперак“, више не стоји у супротности са оним што око може опазити на изложби „Све боје света“ у Ликовном салону КЦНС.

„Ја мислим да ја нећу умрети. озбиљно мислим да нећу умрети. Није то оно ‘живећеш вечно у успомени својих пријатеља’, или ‘живећеш вечно тиме што си нешто сазидео, подигао’. Људи обично од страха одмах праве неке куће, дижу себи некакве мале споменике у животу, као што су некад на гробљима оне неке, некакве капелице и тако даље, да би их неко памтио. Опраштање је једно пресвлачење овога тела, излазак из ове радионице коју је тај мозак себи направио. Направио је себи руке, ноге, да може да се креће, направио је плућа да може да дише, да опстане, да му транспортују храну, да му транспортују крв... А ово све остало, оно што је прави живот, то не може да се угаси.

Знате шта, живети треба, ваљда тако као кад имаш неку велику новчаницу па је потрошиш целу одједном. Не размењивати је у ситниш, јер за динар не може ништа да се купи. Шта може да се купи...? То је то умирање наситно. Ја никад нисам волео тако... Ја сам све ствари, све новчанице своје животне трошио одмах, трошио све до последње паре, па ћу тако ваљда и умрети кад будем умро. Не, ја стварно мислим да ћу постојати. Да ћу постојати, да ћу живети, не у нечем другом, не у неком другом, него ћу постојати у мени самом. Зато што ја мислим... Да ја нисам само ово тело. Ја сам један програм који је дошао нама из давнина, који се кроз цело човечанство продужује и ја сам присутан у том програму. Ја сам у ствари мозак.* Сва ова наша тела, све ове наше лепоте, све ово што ми себе кинђуримо, што фризирамо себе, бријемо се, пуштамо браде или бријемо браде, бријемо косу,

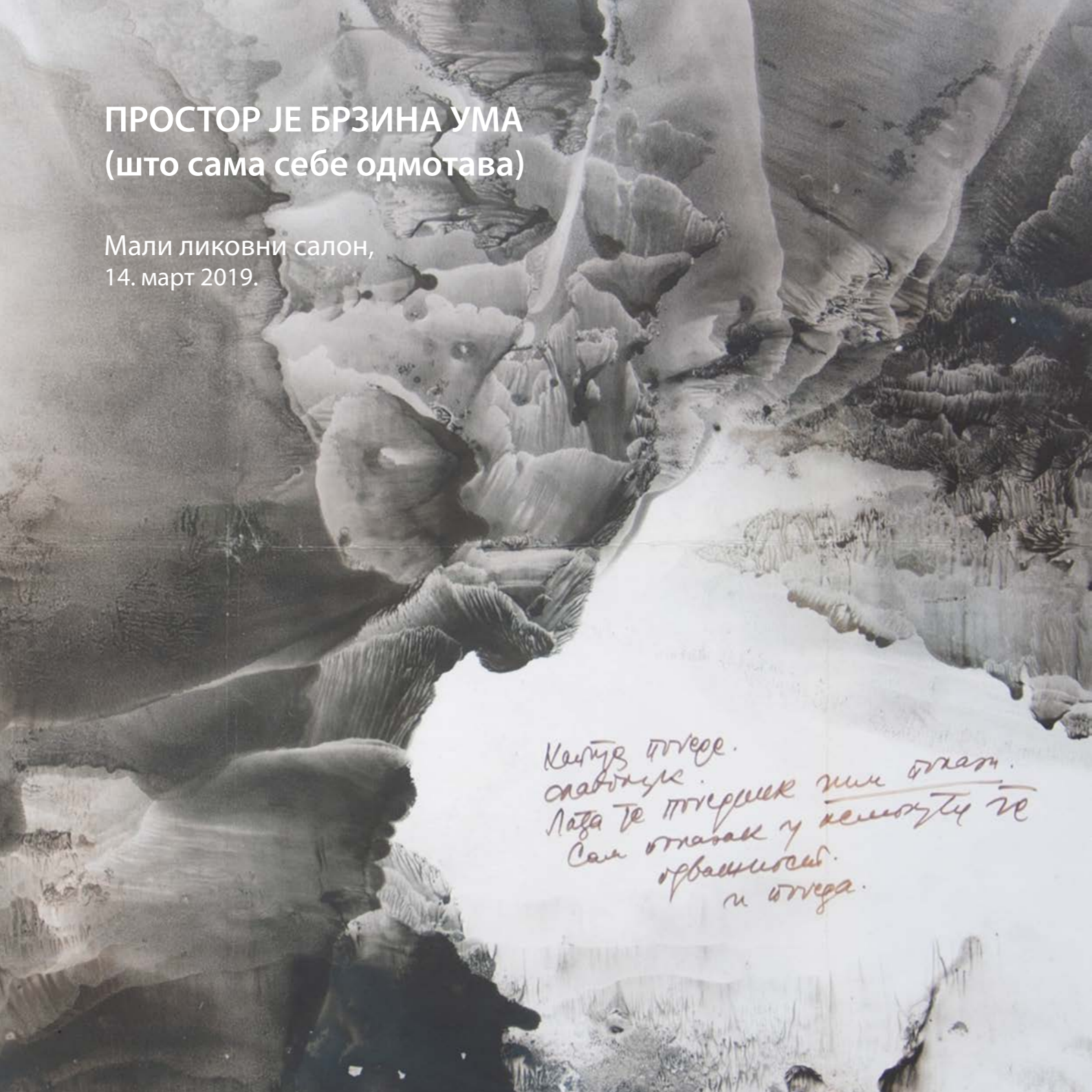
стављамо раздјељак на средини главе или са стране, правимо локнице... То су све у ствари паковања наша. Ми смо спаковани, ми себи правимо онај целофан, то су наше налепнице, то није права природа нас. Ми смо у ствари наши мозгови. У тим мозговима је уписана једна порука, један одређен страшни програм који треба човечанство да одгонетне. И шта смо ми урадили? Уместо да одгонетамо те програме ми смо себи измислили разне забаве, ми смо у стању да потрошимо део живота мучећи се зашто наш тим није победио у недељу, ми правимо позоришта, ми правимо спектакле, разне врсте представа, измишљамо себи да се картамо, измишљамо себи да играмо шах, измишљамо себи разна задовољства, викендице, одласци тамо... Неко живи од тога што је једном био у Шпанији, па ће још једанпут да иде на Мајорку на летовање. Све су то могућности да човек не отвори још и оне празне фиоке. Да се споразумемо, ако је тачно, прочитао сам, овај мозак који ми имамо у својој глави користимо само једну десетину, све остало кажу да не користимо. А ја мислим да ће та некаква струјања, да ће неко искуство које сам ја додао на неку поруку морати да остане живо, то је у ствари мој живот, који ће трајати док год траје човечанство. Ја ћу вечито бити присутан у човечанству као што ће свако од нас бити, ако је успео да једну малу фиочицу у тим милијардама вијуга, исправи, отвори и пронађе у њој, прочита, некакво своје сазнање, које ће после да се наталожи на туђе сазнање.”

(из интервјуа са Мирославом Антићем)

ПРОСТОР ЈЕ БРЗИНА УМА (што сама себе одмотава)

Мали ликовни салон,
14. март 2019.

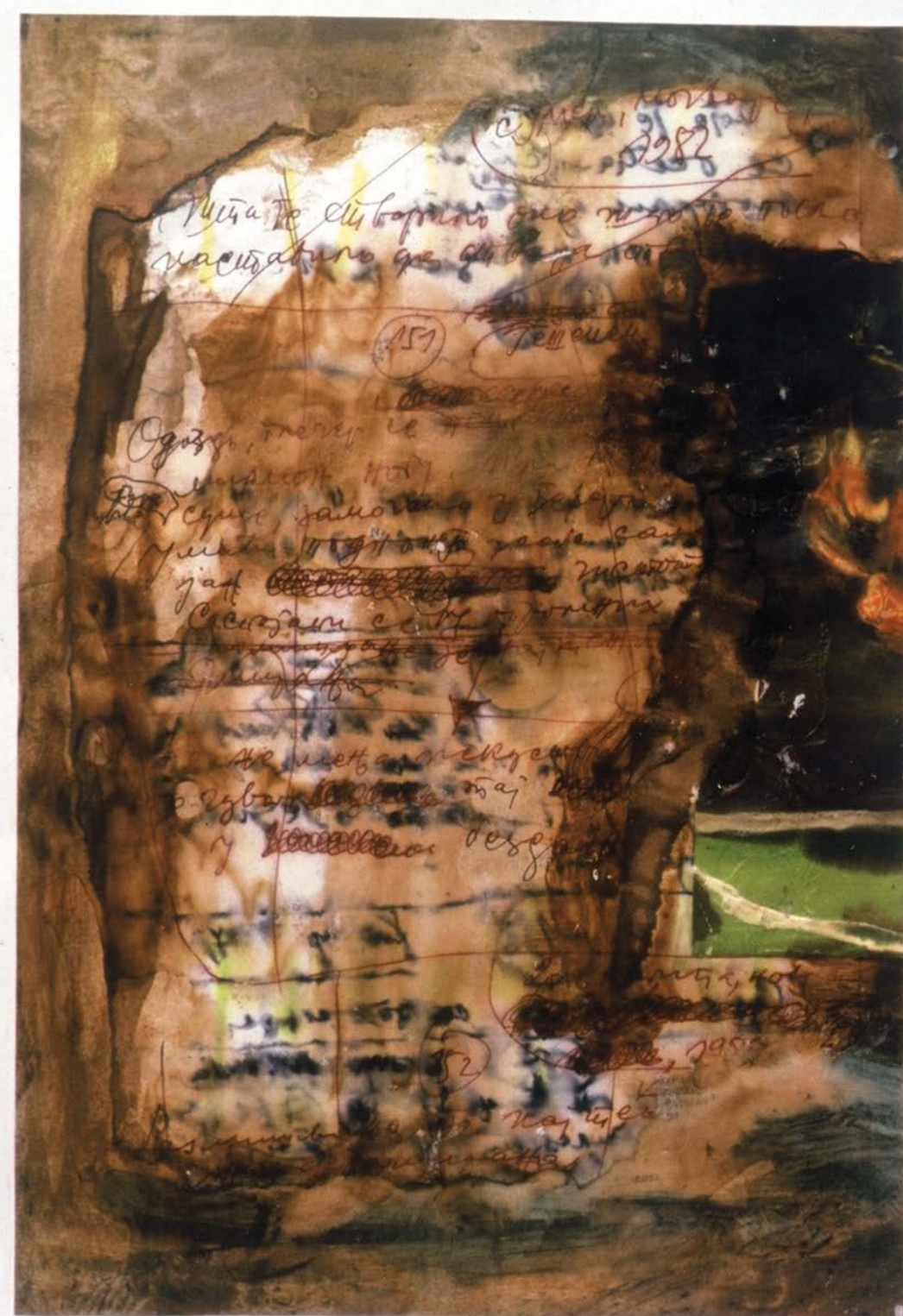
Како је отуда.
славоу.
Лага је пирејск ниш отан.
Сам отанак у кешоу те
орваноси.
и отуда.

Мирослав Антић је био сликар чијим мислима је било тесно и у слици и у речи, па су се слободно претакале из једног у други језик. Често се на сликама могу наћи његове писане белешке, као и цртежи или слике на маргинама исписаних текстова. Користио је рукопис и као ликовни елемент којим разрађује бојене површине, и као средство изражавања, појашњење атмосфере слика. На неким од слика налазе се исписане поруке, које су често више од наслова: „Када играчку испустиш из руке, она престаје да се игра. И са игром се треба играти“, „Див можеш постати само ако се удаљиш од себе“, „Сунцокрети певају химну сунцу које залази“... И чувена последња: „Хтео ја још, па стао“. Са друге стране, на сачуваним рукописима текстова и песама, које су до данас већ доживеле бескрајна штампања и интернет издања, пронађе се, поред слободних потеза и

путоказа прекрајања мисли и идеја, и понека скица, мала вињета.

Изложба „Простор је брзина ума“ насловљена је стихом из „Бесмртне песме“, који изведен из контекста, описује и уметников трансцендентални приступ појму простора. Приказани радови преклапају стварне и нестварне, визуелне и језичке територије, од мапа псеудопредела земаљске кугле, до територија слике или папира, рукописа на којима уцртава лична осећања и идеје у мапе ума. Поставку у камерном простору Малог ликовног салона чине четири измаштане мапе света, континената, обала и океана, као и десетак „диптиха“, састављених од по једне слике малог формата и по једног листа са стиховима у рукопису, чије површине испуњава подједнако истрајна визуелно-вербална потрага за правом речју и правом сликом кроз непрегледне препреке „споредног“.

"Учакане Звучење на Небо" Април 1986.

„... Упамти: нема граница,
већ само тренутних граница.
Једрићу над тобом у свитања
низ ветар клизав ко свила.
Разгртаћу ти обзора,
обрисе доба у повоју
и призоре будућности
лепотом невидљивих крила.
И као нечујно клатно
заљуљано у бескрају,
висићу сам о себи
као о златном ремену.
Простор је брзина ума
што сама себе одмотава.
Лебдећу у месту, а стизаћу
и нестајаћу у времену.
Одморићу се од споредног
као галактичка јата,
која су срасла пулсирањем
што им у недрима траје.
Одморићу се од споредног
као огромне шуме,
које су срасле гранама
у густе загрљаје.
Одморићу се од споредног
као огромне птице,
које су срасле крилима
и цело небо оплеле.
Одморићу се од споредног
као огромне љубави,
које су срасле уснама
још док се нису ни среле...“

(Мирослав Антић, „Бесмртна песма“, одломак)

УМЕТНИЧКА КОЛОНИЈА МА (2009-2013)

Клуб „Трибина младих“,
14. март 2019.

Уметничка колонија МА одржавала се од 2009. до 2013. године у неколико различитих простора, са другачијим концепцијским приступима и увек са различитим уметницима и уметностима. За разлику од ликовних или књижевних колонија, које окупљају ауторе искључиво једне области, ова је добила придев уметничка, јер је окупљала уметнике из различитих дисциплина: ликовњаке, песнике, композиторе и филмске ствараоце, а све, наравно у част уметника чије име је носила и у сећање на његов рад и тежњу ка креативном изразу у свим расположивим стваралачким медијима.

Прве две колоније (2009, 2010) одржане су у атељеима на Петроварадинској тврђави. Десетак младих уметника гостовало је у атељеима својих старијих колега и заједно са њима неколико дана стварало нове радове, који су затим приказивани, казивани, певани и свирани у неколико галеријских и вангалеријских простора (атељеи петроварадинске

тврђаве, Галерија ИТД „Радошевић“, 2010; Кафе галерија „Издвојени простор“, 2011; Мали ликовни салон, 2017). Учесници ових колонија, инспирисани делом Мике Антића, размишљањима и асоцијацијама, сећањима на њега, били су следећи аутори: ликовни уметници *Андреја Баћо Васиљевић, Милош Васиљевић, Драган Вишекруна, Душица Веснић, Давор Громиловић, Корина Губик, Мила Ђенадић, Силвија Јелачић, Бојан Киричић, Ивана Косановић, Живана Мишковић, Живојин Мишковић, Светлана Нинковић, Игор Обровски, Урош Пајић, Рајко Петровић, Павел Поп, Боровој Попржан, Бранислав Радошевић, Нада Стојаковић, Душко Стојановић, Предраг Узелац, Игор Цвејановић, Гала Чаки, Владислав Шешлија, Радмила С. Шијан*; редитељ *Филип Марковиновић*; песници *Бојан Самсон, Маја Солар, Дејан Чанчаревић и Душан Пржуљ*; кантауртка *Соња Шешлија* и композитори *Љубомир Николић, Никола Пацек Ветнић и Мирослав Штаткић*.

Следеће три колоније организоване су наизменично у центру Новог Сада, односно у Клубу „Трибина младих“ Културног центра Новог Сада (2012) и ван града, на обронцима Фрушке горе на путу за Стражилово (2011, 2013). Колонија организована у КЦНС окупила је, сходно простору и условима за рад, илустраторе, сликаре, стрип цртаче и графичке дизајнере. *Богољуб Арсенијевић Маки, Душан Заклан, Миодраг Ивановић Микица, Александра Јаковљевић, Бранислав Керац, Слободан Ковачевић, Татјана Лазић, Марина Милановић, Урош Пајић, Јелена Ристић и Лазо Сатмари* су овој колонији допринели радовима на папиру (акварели, колажи, илустрације, дигитални принтови Антићевих портрета и илустрација његових песама). А две колоније, које су организоване у околини Сремских Карловаца окупљајући даноноћно ауторе на једном месту, пружиле су им прилику да се одвоје од градске вреве, свакодневних обавеза, устаљених размишљања и обогате своје стваралаштво, као и колекцију КЦНС за нека нова уметничка дела. У питању су радови следећих ликовних уметника: *Нарцис Алиспахић, Данијел Бабић, Милош Вујановић, Данило Вуксановић, Александра Грбовић, Пал Дечов, Милан Зулић, Ана Новаковић, Бојан Новаковић, Јована Поповић Бенишек, Владо Ранчић, Емил Сфера, Јанош Тарко, Јелена Толимир, Видоје Туцовић, Јелена Чоњагић;* затим композиторке *Доротеје Вејновић,* редитеља *Маје Гргић, Богдана Јанковића и Предрага Станковића,* као и песника *Бранислава Живановића.*

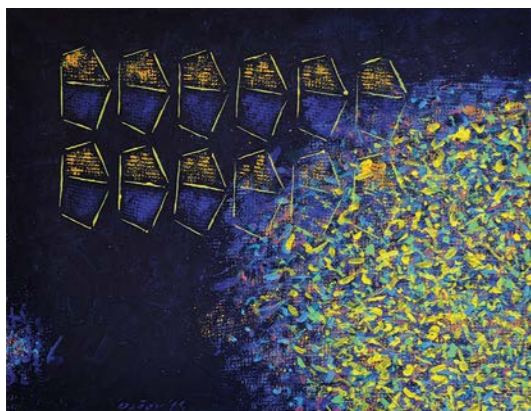
Изложбу Уметничке колоније МА у Клубу „Трибина младих“ чине 29, од укупно 80 сакупљених ликовних радова, као и један видео рад, једна композиција и једна песма следећих аутора:

Данијел Бабић
Душица Веснић
Драгослав Вишекруна
Милош Вујановић
Данило Вуксановић
Пал Дечов
Бранислав Живановић
Милан Зулић
Миодраг Микица Ивановић
Александра Јаковљевић
Бранислав Бане Керац
Бојан Кирићић
Татјана Лазић
Душан Мамула
Марина Милановић
Живојин Мишков
Љубомир Николић
Ана Новаковић
Игор Обровски
Урош Пајић
Павел Поп
Боривој Попржан
Владо Ранчић
Јелена Ристић
Лазо Сатмари
Душко Стојановић
Видоје Туцовић
Предраг Узелац
Игор Цвејановић
Гала Чаки
Јелена Чоњагић
Владислав Шешлија

Боривој Попржан

Пал Дечов

Гала Чаки

Бојан Кирицић

Урош Пајић

Живојин Мишков

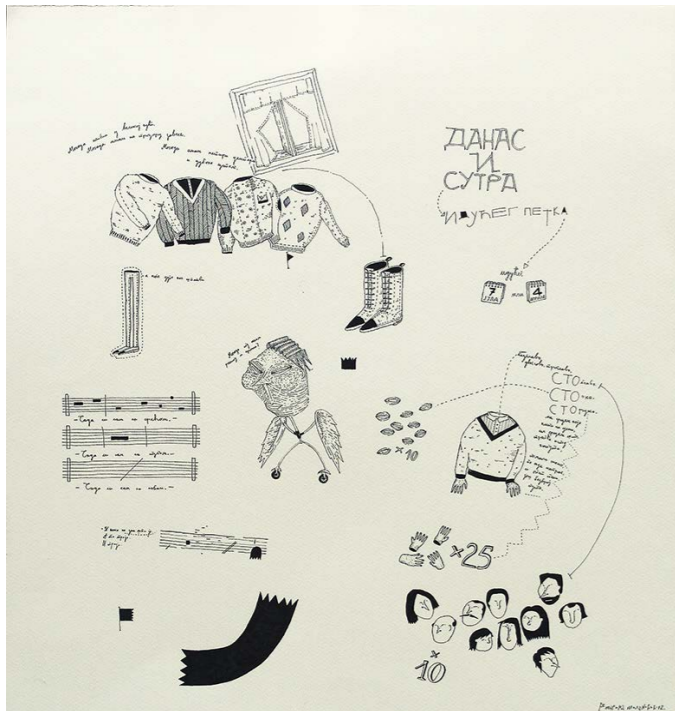
Видоје Туцовић

Данило Вуксановић

Татјана Лазих

Александра Јаковљевић

Марина Милановић

Јелена Ристић

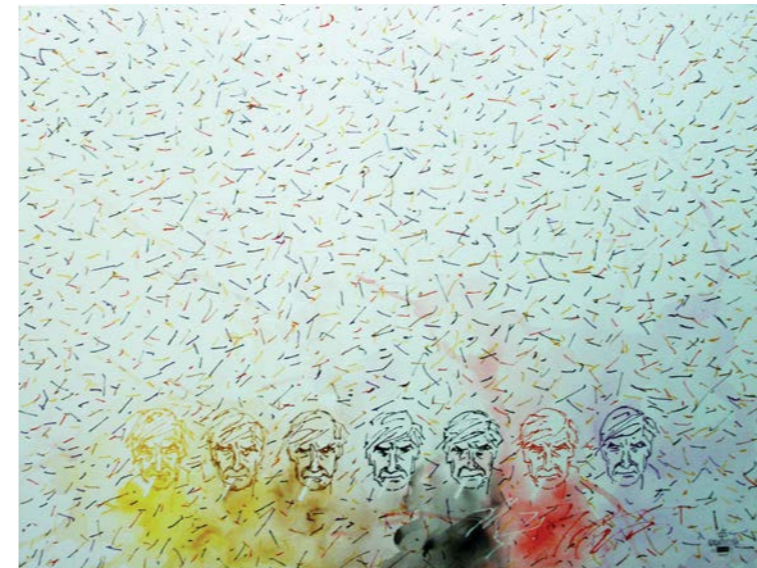

Павел Поп

Игор Цвејановић

Драгослав Вишекруна

Владислав Шешлија

Мирослав Антић (1932, Мокрин – 1986, Нови Сад)

Бавио се поезијом, сликарством, новинарством и филмом. Објавио је низ књига за децу и одрасле и оставио дубок траг у српској и југословенској култури. Био је члан УЛУС-а од 1972. године. Добио је Златну арену за филм „Доручак са ђаволом“, Седмојулску награду и награду за животно дело Друштва новинара Војводине.

Самосталне изложбе:

- 1969. *Изложба цртежа Мирослава Антића*, Музеј и галерија слика Бечеј, Бечеј
- 1971. *Изложба слика Мирослава Антића*, Музеј и галерија слика Бечеј, Бечеј
- 1972. *Изложба радова Мирослава Антића*, Салон примењених уметности, Нови Сад
- 1972. Салон хотела „Чортановци“, Чортановци
- 1973. *136 слика на 4 локације, новосадска предузећа*, Нови Сад
- 1973. *На овој страни нежности*, НИП „Дневник“, Нови Сад
- 1973. *Боје и речи*, Центар за културу, Панчево
- 1986. *Представљање Антићевих књига и изложба слика*, Дворана „Лисински“, Загреб
- 1986. *Изложба слика Мирослава Антића*, Народни музеј, Кикинда
- 1987. *Имати Антића*, Аустријска кућа, Сарајево
- 1988. *Имати Антића*, Галерија Матице српске, Нови Сад
- 1988. *Чему народи ако постоје људи*, Галерија Центра за културу, Вуковар
- 1990. *У светлости становати*, Галерија „Равел“, Суботица
- 1991. *Мирослав Антић – слике и портрети*, Центар за културу, Панчево
- 2006. *Савршенство ватре*, Галерија „Про Арте“, Нови Сад
- 2006. *Мика и пријатељи*, Галерија '73, Београд
- 2009. *Антићеви дани*, Галерија ИТД „Радошевић“, Нови Сад
- 2013. *Изложба цртежа Мирослава Антића*, Ликовни салон Културног центра Новог Сада, Нови Сад
- 2015. *„Да ли сам свуда где су ми трагови“: стваралаштво Мирослава Антића*, Народни музеј, Зрењанин
- 2018. *Легенде*, изложба Игора и Мирослава Антића, Галерија Дома Војске Србије, Београд

Предраг Узелац

КУЛТУРНИ ЦЕНТАР НОВОГ САДА
МАЛИ ЛИКОВНИ САЛОН • МАРТ 2019
Бул. Михајла Пупина 9 • +381 21 525 120
www.kcns.org.rs • mls@kcns.org.rs

Главни и одговорни уредник: Бојан
Панаотовић • Уредница изложби и
текстови у каталогу: Маја Ердељанин
Лектура и коректура: Невена Шолак
Графичко обликовање: Марија Црвени
Штампа: Сајнос • Тираж 150 примерака

CIP - Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

73/76(497.11)2019(083.824)

АНТИЋЕВИ дани (2019 ; Нови Сад)

Антићеве дани 2019 : ликовни програм : Ликовни салон, Мали ликовни
салон, Клуб "Трибина младих", 11-15. марта 2019. / [текст Маја Ердељан]. -
Нови Сад : Културни центар Новог Сада, 2019 (Нови Сад : Сајнос). - 32 стр.
: илустр. ; 21 cm

Тираж 150.

ISBN 978-86-7931-719-3

а) Антићеве дани (2019 ; Нови Сад) - Програми
COBISS.SR-ID 328485895

М. Анђелић 73